

SJORS

2 maart 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 9

van de Rebellenclub

Honderd jaar geleden was Virginia City modern en welvarend, nu is het

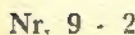
Een dode stad

Op een paar kilometer afstand van Reno in de Noordamerikaanse staat Nevada ligt een verlaten stadje. De huizen staan voor het merendeel nog overeind, maar bewoners zijn er niet meer. Dit is Virginia City. De huizen, de kantoren en de cafés zijn verlaten, net alsof de bewoners gevlucht zijn voor een dreigende ramp. En toch was deze dode stad vroeger een centrum van verkeer en handel. Ruim honderd jaar geleden, om precies te zijn in 1859, kreeg Virginia City opeens bekendheid, omdat er in de buurt goud was gevonden. Half Amerika sprak erover en duizenden goud- en gelukzoekers trokken naar het kleine plaatsje in Nevada. Geruchten over fabelachtige schatten, die er gevonden zouden zijn, deden de ronde en lokten nog meer mensen aan. Door die onverwachte vloed begon Virginia City als een paddestoel te groeien. Honderden huizen werden gebouwd, er verrezen kantoren, banken, drukkerijen en wat al niet meer. De grond werd met de dag duurder en men dreef handel in alles waar maar in gehandeld kon worden.

Dat alles is honderd jaar geleden. Intussen is de grond al lang doorwoeld en alle goudaders zijn blootgelegd en leeggehaald. De grond is beroofd van zijn schatten en de inwoners, die in korte tijd rijk geworden zijn, zijn vertrokken naar de grote steden zonder zich om Virginia City te bekommeren. Het stadje ,,leeft'' nog alleen van zijn herinneringen. Het is een monument geworden, dat alleen nog door toeristen wordt bezocht. Het zal ook nooit meer herleven; het verleden is voorgoed voorbij.

Wie in Virginia City komt, kijkt met verbazing naar de verzameling bouwvallige huizen, die bij het minste zuchtje wind om dreigen te vallen. Op een uithangbord, dat nog helemaal gaaf is, kan men lezen dat de inwoners worden uitgenodigd voor een bal op. . . 12 juni 1884. De hoofdstraat telt een groot aantal gevels, waaraan duidelijk te zien is dat zij betere dagen gekend hebben. In de muur van een voormalige drukkerij zit een gedenkplaat, die vermeldt dat in dit gebouw Mark Twain, de man die later over de hele wereld beroemd geworden is als schrijver en humorist, gewerkt heeft als redacteur van de plaatselijke krant. Een eindje verderop vertelt een tweede gedenkplaat, dat het gebouw waarop het is aangebracht ,,het meest luxueuze hotel van het hele westen was en dat men hier zelfs een lift had voor het gemak van de gasten''. Weer een eindje verder heeft een man een souvenirstalletje neergezet op de veranda van wat eens een café is geweest. Hij vertelt de toeristen dat dit de plaats was waar de goudzoekers en cowboys bij voorkeur samenkwamen en waar ze hun onderlinge ruzies uitvochten. De kogelgaten in het vermolmde hout van de veranda vormen het duidelijke bewijs.

Ook tegenwoordig knalt er nog weleens een revolver in de straten van Virginia City. Men ziet dan dames in hoepelrok, die zich angstig verschuilen achter een wankele muur, terwijl overmoedige cowboys schreeuwend hun revolvers leegschieten. Vurige paarden galopperen door de hoofdstraat en onder hun hoeven wervelt roodbruin stof op. Maar het is allemaal niet echt. Virginia City is ontdekt door filmmensen uit Hollywood en wordt zo nu en dan gebruikt als achtergrond bij een cowboy- of Indianenfilm. Maar als de opnamen zijn gemaakt, stappen de filmmensen in hun auto's en rijden weg. Virginia City blijft achter, leeg en verlaten — een dode stad.

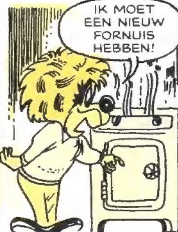

LEONARD

JONGENS, DEZE TAART WORDT IETS HEERLIJKS!
IK HEB ER NU AL ZIN IN!

OVER EEN HALF UUR IS HIJ KLAAR!

NA EEN HALF UUR..
LET OP, DAAR KOMT IE!

HELP!

IK MOET EEN NIEUW FORNUIS HEBBEN!

GASFORNUIZEN
ZULLEN WE HEM THUISBEZORGEN?
NEE, IK NEEM HEM MEE!

HET VALT BEST MEE! ZO ZWAAR IS HIJ NIET!

THUIS...
JE HEBT DE WATERLEIDINGBUIS BESCHADIGD!
BANG!

VLUG, DRAAI DE HOOFDKRAAN AF!

ZO, DAT IS WEER GEMAAKT!

NU GA IK EEN TAART BAKKEN!

TIEN MINUTEN LATER...
IK MOET EEN LOODGIETER HEBBEN!

KUNT U VLUG IEMAND STUREN?

WAT IS ER AAN DE HAND?
KIJKT U ZELF MAAR!

VOLGENS MIJ KLOPT ER IETS NIET!

Terreur in de Zuidzee

DE HELIKOPTER IS NEERGESTORT. ZAL SAFARIAN TOCH NOG WETEN TE ONTKOMEN?

!!?

WACHT, IK ZAL JOU...

HELP! HIJ DRUKT ME DOOD...

PANG
PANG
PANG

DAT WAS NET OP TIJD! HOE IS HET MET JE, FRANCVAL?

IK LEEF NOG EN DAT IS HET VOORNAAMSTE! INTUSSEN WEL BEDANKT VOOR JULLIE HULP!

DIT OPONTHOUD HEEFT SAFARIAN EEN FLINKE VOORSPRONG BEZORGD! WE MOETEN DIRECT WEER ACHTER HEM AAN!

GELUKKIG DAT IK DE ENIGE BEN DIE HIER DE WEG WEET...

DEZE MOERASSEN ZITTEN VOL MET BLOEDZUIGERS...

DIE SMERIGE BEESTEN ZUIGEN ZICH VAST IN JE HUID...

BAH, IK VOEL ME ZIEK... DAT KOMT ZEKER DOOR DE BEDORVEN LUCHT VAN DE MOERASSEN! MAAR IK MÓET VOLHOUDEN!

MISSCHIEN HEB IK WEL EEN AANVAL VAN MALARIA! IK WOU DAT IK KININE BIJ ME HAD!
LOUIS HACHÉ

Prinses Debbie

EEN UUR GELEDEN WAS DEBBIE NOG EEN GEWOON MEISJE, NU WAS ZIJ EEN PRINSES EN VORSTIN VAN HET OOSTERSE LAND BARAWAK...

IN DE KAMER VAN HAAR TANTE WAS DEBBIE ZO JUIST GEKROOND.

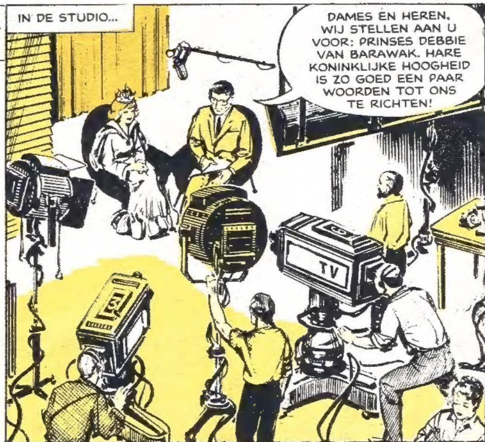

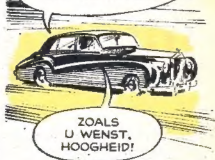

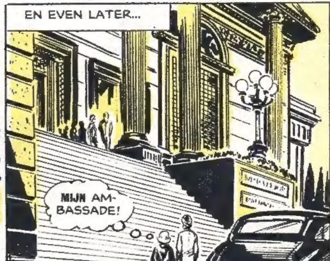

DEBBIES KLASGENOTEN MOCHTEN KIJKEN...
JA, ZE IS HET! DEBBIE... PRINSES!

MAAR ELDERS IN DE STAD ZATEN ENKELE MENSEN TE KIJKEN, WIER REACTIES HEEL ANDERS WAREN...
MORGEN ZAL HARE HOOGHEID PER VLIEGTUIG NAAR BARAWAK VERTREKKEN!
DUS DAT IS ZE!
IK ZAL ERVOOR ZORGEN DAT ZE MORGEN NIET VERTREKT!

NA HET INTERVIEW WERD TANTE RUTH THUISGEBRACHT. DAARNA VROEG DEBBIE:
MENEER SIMPHALA, KUNNEN WE EVEN LANGS MIJN SCHOOL RIJDEN?
ZOALS U WENST, HOOGHEID!

EN DUS...
DAAR IS DEBBIE!
HOERA VOOR DEBBIE!
DAAG ALLEMAAL!!
HOOG-HEID... EH...

EEN PRINSES GAAT NIET UIT HET RAAM HANGEN, HOOGHEID!
HET SPIJT ME! IK KON HET NIET LATEN!

EN EVEN LATER...
MIJN AM-BASSADE!

BINNEN...
DIT IS UW PRIVÉ-VERBLIJF, HOOGHEID. IK ZAL U WAT VER-VERSINGEN LATEN BRENGEN!

IK KAN HET BIJNA NIET GELOVEN... EN TÓCH IS HET WAAR!

ER WERD GEKLOPT EN...
IS DAT ALLEMAAL VOOR MIJ?

TERWIJL DEBBIE THEE DRONK...
HOOGHEID, ER IS IEMAND VOOR U... IEMAND MET EEN HOND!
O, DAT IS LINDY! LAAT HAAR MAAR BINNEN!

IK VREES DAT U MIJ NIET BEGRIJPT! IN BARAWAK ZIJN HONDEN BIJ DE WET VERBODEN EN DAT GELDT OOK VOOR DEZE AMBASSADE!
HONDEN VERBODEN? MAAR IK MOET... ROEFFIE...

MAAR WAAR PRAAT IK OVER? IK BEN VORSTIN VAN BARAWAK EN IK KAN DIE WET METEEN AFSCHAFFEN! WAAR IS MIJN KROON?

De slavenkoopman van Pompeï

DE SLAVENHANDELAAR BARSIUS, DIE ALS CENTURIO DIENST DEED IN HET ROMEINSE LEGER, MISHANDELDE GALLISCHE ARBEIDERS. ALS DE GALLIËRS ZICH DAARTEGEN ZOUDEN VERZETTEN, ZOUDEN ZIJ GEVANGENGENOMEN WORDEN. DAAR HOOPTE BARSIUS OP, WANT DAN ZOU HIJ DEZE MENSEN ALS SLAVEN KUNNEN VERKOPEN. CENTURIO VALIA NAM HET ECHTER VOOR DE GALLIËRS OP EN VERHINDERDE DE UITVOERING VAN BARSIUS' PLANNEN. IN DE BERGEN VOND LATER EEN INSTORTING PLAATS, WAARBIJ VALIA BEDOLVEN RAAKTE...

NOG ONDER DE INDRUK VAN HET GEBEURDE KEERDEN DE SOLDATEN HUN PAARDEN EN REDEN NAAR HET MILLODONBOS.

SPOEDIG REDEN DE ROMEINEN DOOR HET MILLODONBOS. MET EEN SLUW LACHJE OP ZIJN GEZICHT OVERDACHT BARSIUS DE SITUATIE WAARIN HIJ VERKEERDE...

DE RUITERS VORDERDEN LANGZAAM OVER HET MOEILIJK BEGAANBARE TERREIN. TEGEN DE AVOND WAS HET NOODWEER VOORBIJ EN DE SOLDATEN RICHTTEN EEN KLEIN KAMP IN. DE TOCHT NAAR ERECHSDIEPTE ZOU NOG WEL EEN PAAR DAGEN IN BESLAG NEMEN.

TERWIJL DE SOLDATEN ZICH TE RUSTE BEGAVEN, KROOP OP DE PLEK WAAR DE INSTORTING HAD PLAATSGEVONDEN, EEN GESTALTE MOEIZAAM OVEREIND. HET WAS DE CENTURIO MARCUS CERENIUS VALIA.

IK MOET EEN HELE TIJD BEWUSTELOOS GEWEEST ZIJN, WANT HET IS NU NACHT! DANK ZIJ MIJN HELM HEB IK DE RAMP OVERLEEFD! WAAR ZOU MIJN PAARD ZIJN?

DE STEENBLOKKEN ZIJN PRECIES TUSSEN BARSIUS EN MIJ IN GEVALLEN EN HEBBEN DE KLOOF VERSPERD. ZOU MIJN PAARD... NEE, IK ZIE HIER SPOREN. JUPITER IS NATUURLIJK OP HOL GESLAGEN, HEEFT MIJ AFGEWORPEN EN IS IN DIE RICHTING VERDWENEN!

DE ANDEREN HEBBEN ME LELIJK IN DE STEEK GELATEN. ECHT IETS VOOR BARSIUS! ZOU... HEE, MIJN PAARD LOOPT DAAR IN DE DIEPTE!

ALS IK NAAR ERECHSDIEPTE WIL, ZAL IK EERST MIJN PAARD MOETEN OPHALEN. JUPITER IS BLIJKBAAR ONGEDEERD!

LATER...
VERDRAAID, TUSSEN JUPITER EN MIJ LOOPT EEN RIVIERTJE. DAT HEB IK VAN BOVEN AF HELEMAAL NIET GEZIEN. NOU, IK ZAL EENS AAN DE OVERKANT ZIEN TE KOMEN!

DIT IS WEL DE BESTE PLAATS OM... HEE, DAAR STAAT EEN HUT!

JA, INDERDAAD! MISSCHIEN... HO!
ÉÉN OGENBLIK VAN ONOPLETTENDHEID EN DE VERZWAKTE CENTURIO GLEED UIT OP DE GLADDE STENEN...

HET VOLGENDE OGENBLIK WERD HIJ DOOR DE STERKE STROOM MEEGESLEURD.
HET GEWICHT VAN MIJN ZWAARD EN MIJN KLEDING TREKT ME OMLAAG! IK BEN VERLOREN!

Een thuis voor Sijmen

door John Challis

Sijmen had alles wat hij begeerde: een leuk huis met een mooie tuin, waarin hij kon werken zoveel hij wilde. Maar zijn rustige bestaan werd bedreigd toen iemand zich met zijn zaken ging bemoeien. . .

„Bah," zei Sara woedend, „die misselijke juffrouw Caunt kan ik eenvoudig niet uitstaan." Met een kwaad gezicht liep ze over het grasveld in de richting van de bank waarop David zat en liet zich met een zucht naast hem neervallen.

David keek haar halflachend aan en zei: „Zou mejuffrouw Sara Darke mij misschien even willen uitleggen wat haar dwars zit?"

Sara draaide zich half in zijn richting, sloot haar ogen en fronste haar voorhoofd. „Het gaat over Sijmen," zei ze. „Juffrouw Caunt is aan het gemeentebestuur gaan vragen of ze hem in een tehuis van ouden van dagen willen stoppen. De bemoeial."

„Wat?" riep David opverend.

„Ja, het is zo. De reden" — en Sara stak haar vinger priemend naar voren, zoals juffrouw Caunt dat ook altijd deed — „de reden is dat het huisje van Sijmen in vervallen staat verkeert en dat Sijmen, zelfs al was het huisje nog prima, niet in staat is voor zichzelf te zorgen. Ze heeft het zelf aan mijn moeder verteld, daardoor weet ik het."

David barstte in lachen uit. „Dat zal haar niet lukken. Ze krijgt Sijmen er nooit uit. Hij is zo gezond als een vis. En de mensen van de gemeente kennen hem veel te goed; ze zullen hem heus niet uit zijn huis zetten."

„Dat is het hem juist," zei Sara met een diepe zucht. „Daarom is ze met de burgemeester gaan praten."

„Met de burgemeester? Om hem over te halen?"

„In elk geval staat hij nu aan haar kant. En meneer Bradon ook."

„Lieve help." David viel terug op de bank. Dat ontbrak er nog maar aan. Als de burgemeester en meneer Bradon achter het plan stonden, dan had Sijmen weinig kans meer. Het huis van Sijmen en de grond waarop het stond waren eigendom van meneer Bradon. En het vervelende was dat meneer Bradon veel invloed had in de gemeenteraad vanwege zijn verdiensten voor het dorp.

Een poosje zaten de kinderen zwijgend naast elkaar. Toen riep Sara opeens uit: „Sijmens huisje is het mooiste in de hele omgeving. Er moet nodig een nieuw rieten dak op en hier en daar valt er weleens een stukje kalk van de muur, maar van binnen ziet het er piekfijn uit. Sijmen houdt zijn huis schoner dan. . . dan. . ." — ze zocht naar een vergelijking en tenslotte vond ze er een — „dan mijn vader zijn melkbussen."

„Ze kunnen Sijmen niet naar een tehuis voor ouden van dagen brengen," riep David uit. „Je weet zelf hoe sterk hij nog is. Hij zal zich heus door niemand uit zijn huis laten zetten. En het tehuis voor ouden van dagen is helemaal in Parkstone, meer dan twintig kilometer hier vandaan. En. . . hoe moet het dan met ons? We mogen toch 's zondags altijd met hem mee naar het bos en de hei. Sijmen weet veel van de natuur. Hij kan beter met dieren omgaan dan de veearts. Als de jongens uit het dorp een zieke kat of hond of kanarie hebben, dan gaan ze er altijd mee naar Sijmen. Hoe moet dat nou als hij er niet meer is? En wat moet jouw vader beginnen als er een koe ziek wordt?"

„Nou, dan moet hij de veearts roepen," zei Sara. „Maar als ik een koe was, dan zou ik me heel wat liever door Sijmen laten behandelen dan door de veearts." Opeens draaide ze zich helemaal naar David toe. „Wat moeten we doen, Dave?"

David bukte zich en trok een grassprietje af. Hij stak het in zijn mond, begon erop te kauwen en antwoordde toen: „We moeten op de een of andere manier zorgen dat juffrouw Caunt het niet gedaan krijgt om Sijmen uit zijn huis te zetten." Hij zweeg even en vervolgde toen: „Van het ogenblik af dat juffrouw Caunt hier is komen wonen bemoeit ze zich met alles en iedereen. Weet je nog dat ze wilde hebben dat ons schoolreisje zou worden afgelast? En kun je je nog herinneren hoe belachelijk ze zich aanstelde op het laatste sinterklaasfeest? Ze wil altijd en overal haar zin doordrijven. Weet je waarom ze Sijmen op straat wil laten zetten?" Hij zweeg weer even en zei toen: „Omdat ze zelf in zijn huis wil."

„Wat?" Nu was het Sara's beurt om verbaasd overeind te komen.

„Ik wed dat dat de reden is. Eerst laat ze Sijmen eruit zetten en dan probeert ze meneer Bradon zover te krijgen dat ze er zelf in mag. En dan heeft ze haar zin weer."

„Nee toch?" zei Sara.

„Ja toch. Zo zal het heus wel gaan, daar ben ik bijna zeker van."

„We moeten zorgen dat het niet gebeurt. We móéten het proberen."

„Weet Sijmen al wat ze in haar schild voert?"

„Hij is er vandaag toevallig achter gekomen."

„Ga je mee naar hem toe?"

Ze verlieten de tuin achter de boerderij van Sara's vader, liepen door de appelboomgaard en staken een stuk weiland over. Even later bereikten ze een beukenheg, drongen erdoorheen en kwamen op het stuk land, dat bij het huis van Sijmen hoorde. De oude man was bezig onkruid te wieden.

Toen hij de kinderen zag aankomen, stak hij zijn hand op en duwde de oude vilten hoed, die hij op zijn hoofd droeg, wat meer naar achteren.

„Hallo, jongens," zei hij. „Komen jullie eens kijken naar een oude man die niks meer kan en nodig naar een tehuis moet?"

„Ik snap niet dat je er nog grapjes over kunt maken, Sijmen," zei Sara met een ernstig gezicht.

„Het is gewoon belachelijk dat dat mens van Caunt je hier weg wil hebben," zei David verontwaardigd.

„Weet je," zei Sijmen peinzend, „ik word er helemaal triest van als ik eraan denk en daarom probeer ik het maar van de vrolijke kant te bekijken." Hij richtte zich op en keek naar zijn huis. „Ik heb hier mijn halve leven gewoond. Het zal me wel moeilijk vallen om weg te gaan."

„Sijmen, wij willen proberen om die plannen ongedaan te maken," zei Sara. „Er moet toch een manier zijn om. . ."

De oude man keek haar vriendelijk aan. „Dat is lief van je," zei hij. „Maar ik denk niet dat er veel tegen te beginnen is. Ze hebben het nu eenmaal in hun hoofd gezet en dat praat je er niet meer uit."

Een tijdje later namen de kinderen afscheid van de oude man. Op de terugweg naar huis keken ze zo nu en dan eens om en zagen dat Sijmen op een schop geleund onbeweeglijk naar zijn huis stond te staren.

„We moeten eens goed overdenken wat we moeten doen," zei Sara. „Ga je mee naar mijn huis?"

„Nee, ik heb mijn moeder beloofd dat ik een boodschap voor haar zou doen. Ik moet er vandoor."

„Nou, tot ziens dan," zei Sara en ze wuifde naar David, die in de richting van het dorp verdween.

Langzaam en in gedachten verzonken liep Sara naar huis. In de deuropening bleef ze staan en keek naar het westen. Tussen de bomen door kon ze een rieten dak en het bovenste stukje van een schoorsteen zien. Ze had zin om haar vuisten te ballen, maar ze deed het niet. Tenslotte kon dat huis er ook niets aan doen dat het bewoond werd door juffrouw Caunt, die bemoeial. . .

Gedurende de volgende dagen praatten Sara en David dikwijls over Sijmen en zijn huis, maar ze vonden geen oplossing voor het probleem. De datum van de eerstvolgende gemeenteraadsvergadering kwam steeds dichterbij en ze wisten dat tijdens die vergadering over het lot van Sijmen zou worden beslist. Het eind van het liedje zou wel zijn, dat Sijmen op een kwade dag zijn huis voorgoed zou verlaten om opgenomen te worden in het tehuis voor ouden van dagen. Ze zouden zijn persoonlijke bezittingen in een koffer pakken en daarna zouden ze hem naar het tehuis rijden, waar hij de rest van zijn leven zou moeten slijten.

„Hij houdt zo van zijn tuin," zei David. „Hij zal vast en zeker ziek worden als hij in dat tehuis zit en de hele dag moet niksen."

„Voor een oude man is hij geweldig sterk," zei Sara. „Hij is zijn hele leven nooit één dag ziek geweest. Waarom laten ze hem toch niet met rust?"

„Het is allemaal de schuld van juffrouw Caunt. Ze heeft de burgemeester en meneer Bradon net zo lang aan hun hoofd gezeurd tot ze het beu waren en ja hebben gezegd om ervan af te zijn."

Toen Sara die avond naar bed ging, waren haar gedachten nog steeds bij de oude man. Ze probeerde in slaap te komen, maar steeds moest ze weer denken aan wat Sijmen boven het hoofd hing. Toen ze na een lange tijd in slaap gesukkeld was, droomde ze dat Sijmen aan haar raam stond en haar riep. „Sara, word wakker. Sara." Ze draaide zich in haar slaap om, maar opeens schoot ze met een ruk overeind. *Sijmen stond echt aan haar raam.* Het was geen droom geweest.

Ze sprong uit bed, rende naar het raam en schoof het open. Het eerste dat ze zag was de lichte gloed, die in het westen tegen de lucht hing.

Sijmen riep: „Sara, vlug, bel de brandweer. Het huis van juffrouw Caunt staat in brand. Ik ga ernaar toe."

Sara bedacht zich niet lang. Ze greep haar kamerjas, stormde de trap af en trok de jas onder het lopen aan. In de hal pakte ze de hoorn van de telefoon, raadpleegde de klapper, die ernaast hing, en draaide het nummer van de brandweer. Maar er kwam geen antwoord. Ongeduldig sloeg ze met haar vingers een roffel op de haak van het toestel, draaide nogmaals het nummer, maar ze kreeg geen verbinding. De hoorn werd niet opgenomen.

Vervolg op blz. 26

★ SPELEND

Op een morgen kwam Pogo, de lakei van de koning, de slaapkamer van zijn meester binnen met een pak onder de arm. ,,Majesteit, hier is een pak van uw oom Jan,'' zei Pogo. De koning maakte het pak open en zei verrukt: ,,O, wat leuk, een paar waterski's!''

,,Die heb ik altijd al graag willen hebben!'' zei de koning. ,,Ga eens gauw mijn zwempak halen, Pogo, dan ga ik meteen een beetje oefenen!'' ,,Maar, majesteit,'' zei Pogo, ,,u kunt nu toch niet gaan waterskiën! Het is veel te koud; u zult een verkoudheid oplopen!''

,,Praat geen onzin, Pogo,'' zei de koning streng. ,,Ik doe mijn wollen das om en mijn handschoenen aan, dan kan me niets gebeuren! Vooruit, ga de bestuurder van mijn motorboot roepen!'' Pogo deed wat de koning zei en even later was deze klaar om van start te gaan.

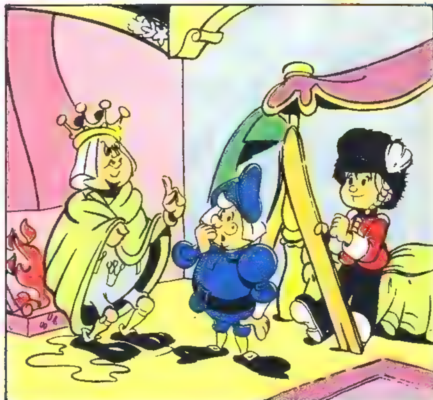
,,Als je hier blijft wachten, dan mag jij straks ook een keer, Pogo!'' zei de koning. Maar Pogo zei niets. ,,Vooruit maar!'' riep de koning. De motorboot liet een brullend geluid horen en vertrok. Maar helaas! In plaats dat de koning over het water gleed, viel hij erin!

SPEELGOED

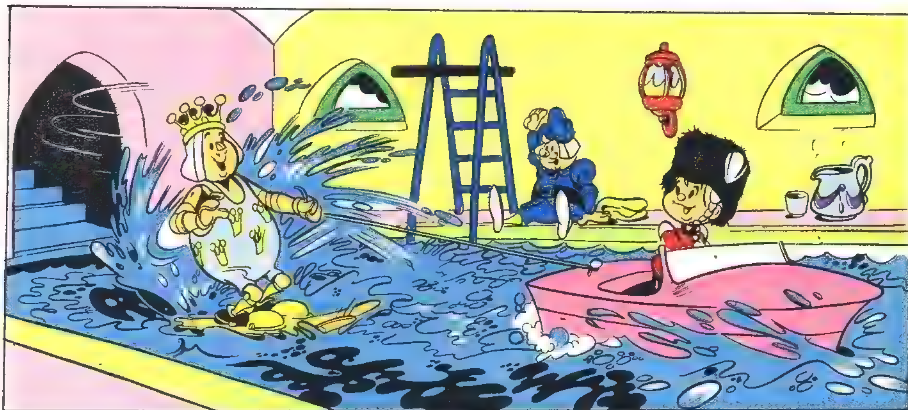

De koning schrok hevig. „Vlug! Haal me eruit! Red me!" riep hij. Gelukkig was Tommie in de buurt en samen met Pogo trok hij de doornatte koning op het droge. „L-l-lieve h-help!" stotterde de koning. „W-w-wat heb ik het k-k-koud! Ik b-b-ben zowat b-b-bevroren!"

Natuurlijk was het de koning zijn eigen schuld dat hij nu zo koud en nat was. Maar toch was hij erg boos op Pogo. „Waarom heb je me niet gewaarschuwd dat het water zo koud was?" zei hij, terwijl hij zich warmde bij het haardvuur in zijn slaapkamer.

„Ik dacht dat u dat wel wist, majesteit," zei Pogo. „Waterskiën is een sport, die je alleen 's zomers kunt beoefenen! U kunt uw ski's beter opbergen tot het zomer is!" „Maar ik wil nú skiën!" zei de koning. Gelukkig kreeg Tommie opeens een goed idee.

„Laten we naar het zwembad gaan, majesteit," zei hij. „Daar is het water warm; u kunt er net zoveel skiën als u wilt! Ik zal de motorboot besturen!" Dat vond de koning een goed plan. En hij genoot die dag volop van zijn nieuwe waterski's.

In dit nummer beginnen we met een nieuwe rubriek, speciaal bestemd voor degenen, die graag willen weten wat er in de geschiedenis op de datum van nun verjaardag is gebeurd. Deze-rubriek komt elke week terug en als je de plaatjes steeds goed bewaart, heb je op het eind een complete verzameling van bekende feiten en gebeurtenissen, stuk voor stuk geïllustreerd met leuke tekeningen. Op bladzijde 31 van dit nummer starten we met deze gloednieuwe rubriek, die we DAGBOEK VAN DE GESCHIEDENIS hebben genoemd. Alle jarigen van 1 tot en met 7 maart kunnen hierin zien wat er op hun verjaardag voor belangrijks is gebeurd. Veel plezier ermee en voor we het vergeten... allemaal gefeliciteerd!

Het komt in de bus

Onze correspondentie- en ruilrubriek

Freddy Jonker (17), Lierstraat 17, IJmuiden, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Cobie Grootenboer (12), Pretoriusstraat 120, Den Haag,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *William Borsboom, Kamperfoeliestraat 20, Papendrecht,* wil corresponderen met jongens of meisjes tussen twaalf en zestien jaar. Hobby's: voetballen, zwemmen, wielrennen en muziek. William is vijftien jaar. • *Ciel van Woerkom (12), Rielseweg 88, Tilburg,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *G. Burgel, Stationsweg 20, Kruiningen (Zld.),* wil wielrenfoto's ruilen. • *A. Damstra (m., 16), Holwierderweg D 25, Krewerd (Gron.)* en *A. Gast (m., 17), Korendijk A 241, 't Zandt (Gron.),* willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. • *Bettie Spijkers (15), Barbarastraat 4, Munstergeleen (L.), Fienie Cremers (14), Watersleyerweg 30, Munstergeleen (L.)* en *Rita Maassen (14), Barbarastraat 10, Munstergeleen (L.),* zoeken een correspondentievriendin of -vriend van hun leeftijd, liefst niet in Limburg. Hobby's: handballen en gymnastiek. • *Frans Stapelbroek, Jan van Arkelweg 49, Achterveld (Utr.),* zoekt een correspondentievriendin. • *Hilly Velema (16), le Pallertweg 24, Boertange,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Lidia Visser, Meerkoetstraat 43, Rotterdam-21,* is in het bezit van 45 Australische meisjes, die willen corresponderen met Nederlandse meisjes. Hun leeftijd varieert van dertien tot achttien jaar. Wie hiervoor interesse heeft, kan schrijven aan bovenstaand adres. Postzegel voor antwoord insluiten. • *Anita Voss (13), oude Heerlenerweg 10, Sittard,* zoekt een correspondentievriendin van veertien jaar. Hobby's: foto's van filmsterren en zangers verzamelen. • *Riet Boom (14), Mgr. Geurtsstraat 4, Maashees (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Noord- of Zuid-Holland. • *Tonny v. d. Meyden, Waaldijk 129, Herwijnen (Gld.),* wil postzegels van Nederland, Suriname, Nieuw-Guinea en de Antillen ruilen. • *Lian van Grinsven (11), Korenbloemstraat 46, Tilburg,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Finie Westerhuis (11), Burg. v. Rooyenstraat 81, Hoogezand (Gron.),* wil corresponderen met een meisje en een jongen van haar leeftijd. Finie spaart sigarebandjes en lucifersmerken. • *Hennie Westerhuis (11), Burg. v. Rooyenstraat 81, Hoogezand (Gron.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst baptist. • *Ton van Lammeren, F. J. Nuyensstraat 1, Langeraar,* zoekt een correspondentievriend van twaalf of dertien jaar, liefst in Limburg. • *Netty Broos (17), Celsiusstraat 11, Roosendaal (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Limburg. • *Annie van Dooren (15)* en *Joan van de Burgt (16), Kasteelseplaats 1, Ravenstein (N.-Br.),* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd, liefst in Gelderland of Zuid-Limburg. • *Ad van Elewout (16), 2e Kruizemuntstraat 23, Eindhoven,* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd, liefst in Breda of omgeving. • *Zef Pijls (15), Etzenraderweg 166, Jabeek (Z.-L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Anneke Nolten (15), Zoutkeetsingel 121, Den Haag,* en *Tonny Voskuyl (15), Vaillantlaan 61, Den Haag,* willen corresponderen met meisjes en jongens van hun leeftijd in Nederland en België. • *Grietje Dijkstra (14), Kerkstraat 65, Hoogkerk (Gron.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Suriname of op de Antillen. Hobby's: sport, verzamelen van sigarebandjes, lucifersmerken, suikerzakjes en filmsterfoto's. • *Ursula Doornbos (14), Bloemendalsestraat 25, Amersfoort,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen, zwemmen en schaatsen. Ook heeft Ursula nog een adres van een jongen in Nieuw-Guinea, die met iemand in Nederland wil corresponderen. Dat adres luidt: Anton Rejaan, Klapa 5, Mangga 2, Merauke, Z.-Nieuw-Guinea. • *Monique Horsten (13), Burg. Jansenstraat 40, Tilburg,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Adriaan Heuvelman (14), Weteringstraat 16, Capelle a/d IJsel,* wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd, liefst in het noorden van Nederland. Hobby's: muziek, zwemmen en lezen. • *Cok Vriesekoop (14), Rijndijk 39, Hazerswoude,* zoekt een r.k. correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *Peter van Laarhoven (16), Balsemienstraat 4, Eindhoven,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in Noord-Brabant of Limburg. • *Tini Vos (16)* en *Ali Groeneveld (16), v. d. Neerstraat 61, Den Haag,* zoeken twee correspondentievrienden van hun leeftijd. *Vervolg op bladzijde 18*

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

VERVOLG VAN BLZ. 15

Yvonne de Reus (11), Molenstraat 61, 'Oss, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Hans Elstgeest (14), De Ruyterstraat 19, Almelo, Jan Westerink (14), Prins Bernhardstraat 34, Almelo, Gerard Leyser (15), De Ruyterstraat. 25, Almelo* en *Egon van Os (15), De Ruyterstraat 21, Almelo*, willen corresponderen met vier vriendinnen van hun leeftijd, liefst in de omgeving van Arnhem of Apeldoorn. • *Hielkje Schaafstra (13), Burg. Hoogklimmerstraat 9, Denekamp (Ov.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Joseph (16), Mathieu (13)* en *Bertha (10) Schuitevoerder, Rue Murebure 23 B, Montegnée, België*, willen ieder corresponderen met een jongen of meisje van hun *(Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Bettie van Geffen (14), F. Koolhovenstraat 64, Utrecht-N.*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Els Okel, Clematisstraat 68, Almelo*, wil corresponderen met een meisje van ongeveer elf jaar in Antwerpen. • *Marlies de Wit, Beekstraat 7 A, Breda*, wil corresponderen met een meisje van dertien of veertien jaar. Hobby's: zwemmen, lezen en foto's van filmsterren verzamelen. • *Jan Horsten, Paduaplein 39, Tilburg*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Jan is zestien jaar. • *Martha v. d. Pasch (14), Nijnselseweg 21, Sint-Oedenrode (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Johan Peperkamp (16), Gr. Molenstraat 19, Elst (O.-B.), Joosterweg 11, Pey -'Echt (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, liefst in Limburg. Hobby's: muziek en lucifersmerken verzamelen. • *Math Coumans (16), v. Praatstraat 30, Stein (Nieuwdorp), (L.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: film en muziek. • *P. Lotz (16), Batenburgerstraat 4, Stein (Nieuwdorp), (L.)*, wil corresponderen met iemand die van film en van wielersport houdt. • *Ditje v. d. Lee (14), Lepelstraat 15, Culemborg* en *Ditje Blom (10), Nieuwstraat 42, Culemborg*, willen corresponderen met een meisje of jongen van hun leeftijd in Duitsland of Curaçao. • *Elsje Alst (11), Heinsbergerweg 126, Roermond*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd in Nederland of België. • *Marius Kraut (13), Kaneelstraat 34, Cuyk*, wil speldjes ruilen met een jongen van zijn leeftijd in Noord-Brabant. • *Henk van Wijnen (15), Katendrechtselagendijk 280a, Rotterdam-21*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in de omgeving van Beekbergen. Hobby's: sport, brandweer en postzegels verzamelen. • *Gerard Munnink (18), Wulpstraat 5, Enschede*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van zijn leeftijd. • *Bart Hendriksen (15), Peeskesweg 2, Beek - gem. Bergh (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Theo Kaal (15), Arnhemseweg 11, Beek - gem. Bergh (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Theo Kortooms (14), Pastoor v. Angerenstraat 35, Beek - gem. Bergh (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Ingrid van Santen (14), Tunnelweg 48, Geldermalsen*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: wandelen, gymnastiek, zwemmen en foto's van filmsterren verzamelen. • *Lia Spaans (17), Holleweg 36, Heiloo*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd in Nederland, Suriname of op de Antillen. • *Gerrita Prokop (17), Woldweg 107, Tramwijk, Weerdinge (Dr.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: roeien en vissen. • *Wim Alberts (16), Schuilingstraat 21, Deventer*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van zijn leeftijd. • *Lambert Meedendorp (14), Hereweg 344, Meeden (Gron.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in de provincie Groningen. • *Marian Peelen (14), Prinses Beatrixstraat 5, Elst (Gld.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Sjef Otten (15), Sint-Goedelestraat 43, Eindhoven*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd in Duitsland. Wie heeft adressen? • *Nelleke Dorleijn (12), Korte Delft 1, Middelburg*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Han Hornstra (13), Tollensstraat 28, Hengelo (Ov.)*, wil corresponderen met iemand die postzegels verzamelt. • *Paul Frings (8), Mauritsweg 84, Stein (L.)*, wil postzegels ruilen. Hij verzamelt zegels van Nederland en overzeese rijksdelen. • *Wim Deppe (13), Emmastraat 99, Den Helder*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Nederland. Hobby's: fietsen, zwemmen, voetballen. • *Piet Kop (18), Buitenhofstraat 17a, Rotterdam*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van zijn leeftijd. • *Charles Steinebach (18), Dahliastraat 14, Oldenzaal*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van zijn leeftijd. Hobby's: korfbal, basketbal. • *Sjef Steinebach, Dahliastraat 14, Oldenzaal*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van zijn leeftijd. Hobby's: voetballen, basketbal. • *Bep Mulderij (14), Talmastraat 52, Apeldoorn*, zoekt een n.h. correspondentievriendin van haar leeftijd. Ze heeft tevens postzegels van Hongkong, Singapore en Korea, die ze wil ruilen voor andere zegels. •

Het komt in de bus

Onze correspondentie- en ruilrubriek

leeftijd in Nederland. Hobby's: postzegels en vreemde munten. • *Melva Hissink (14), Rentenierstraat 36, Lichtenvoorde*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Egmond-aan-Zee. • *Janny v. d. Kaa (13), Dorpsstraat 70, Renswoude*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Riet Stam (12), Obrechtstraat 62, Dordrecht*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Riet spaart lucifersmerken. • *Anneke Kraakman, Geelvinckstraat 19, Castricum-aan-Zee*, zoekt een correspondentievriendin van dertien of veertien jaar. • *Jan Brakkee (13), Nassaustraat 24, Bussum*, zoekt een correspondentievriend of -vriendin van zijn leeftijd. Hobby's: tekenen, zwemmen, lezen, foto's van schilderijen verzamelen. • *Maatje Paijens (12), Breestraat 18, Middelburg*, wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen van haar leeftijd, die van muziek houdt en liefst ook korfbalt. • *Annemie Stegers (14), Willemstraat 91, Heerlen*, wil corresponderen met een r.k. meisje van veertien jaar, niet in Limburg. • *Margriet den Ouden (12), Viottakade 72, Dordrecht*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Margriet spaart lucifersmerken. • *Toos van de Wier (14), Valeriusstraat 3, Eindhoven*, en *Linda Sporry (14), Valeriusstraat 17, Eindhoven*, willen corresponderen met een meisje of jongen van vijftien of zestien jaar. • *Elly van Woerdekom, Granidastraat 70 I, Amsterdam-W.*, wil corresponderen met een jongen van zeventien jaar. Hobby's: zwemmen, film en foto's van filmsterren verzamelen. • *Anke Olij, Van Scheltingalaan 20, Kollum (Fr.)*, wil corresponderen met een jongen tussen veertien en zestien jaar. • *Ansje van Leeuwen (13), Pretoriusstraat 97, Den Haag*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen twaalf en veertien jaar. • *Els Mostert (12), Westlaan 29, Pijnacker* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd, liefst in Arnhem of Nijmegen. • *Theo van Dam (16), Langescheistraat 3, Leiden*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Paul Van Vlerken, Hoefsmidstraat 8, Achter-Olen, Prov. Antwerpen, België*, heeft duizend postzegels, die hij wil ruilen voor Belgische zegels. • *Rinus de Wit (14)* en *Rob Besse, Gravestraat 24 II, Vlissingen*, zoeken correspondentievrienden van hun leeftijd, die van varen, kamperen en van de natuur houden. • *Anja Lieshout, Veenenlaan 20, Hoorn*, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar. • *Gerda Dijkstra (14), C. P. v. d. Leestraat 8, Baambrugge (Utr.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Carla Dijkstra (16), C. P. v. d. Leestraat 8, Baambrugge (Utr.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst niet in de provincie Utrecht. • *Cora van Hofwegen (12), Eikenlaan 46, Waddinxveen*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst in Gelderland. • *Truus van Duin (11), Sluisweg 2, Schoorldam (N.-H.)*, wil lucifersmerken ruilen met een meisje van haar leeftijd. • *Corrie Beukens (11), Kanaalkade 39, Schoorldam (N.-H.)*, wil postzegels ruilen met een meisje van haar leeftijd, liefst in Nederland. • *Wiel Kempen (12), Dorpstraat 46, Maasbree (L.)*, wil corresponderen met een jongen van twaalf jaar in Zuid-Limburg. • *Frits Weel (12), Ramen 30, Hoorn*, geeft postzegels van Europa voor postzegels van Nederland en overzeese gebiedsdelen. • *José Dols (16), Haagstraat 25, Munstergeleen (L.)*, en *Truus Dols (16), Haagstraat 27, Munstergeleen (L.)*, zoeken ieder een correspondentievriend van hun leeftijd. • *Harry Keizer (15), Aastraat 54, Steenwijk (Ov.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd in Duitsland en/of Engeland. Wie heeft adressen? • *Willy Delsing (12), Sint-*

BETSY

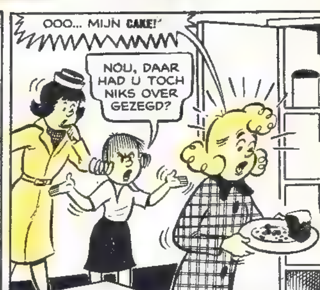

Kruiswoordpuzzel

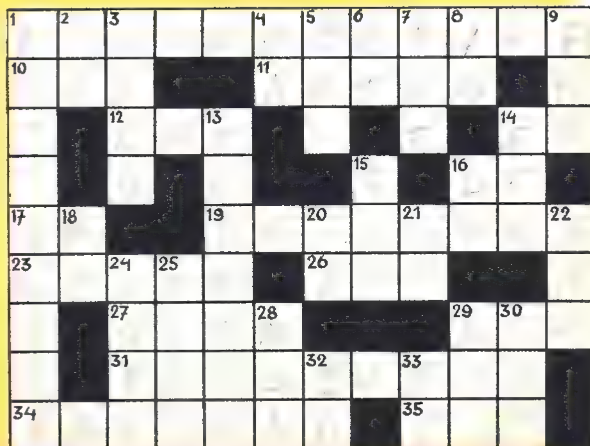
Ingezonden door H. bij de Weg in Assen.

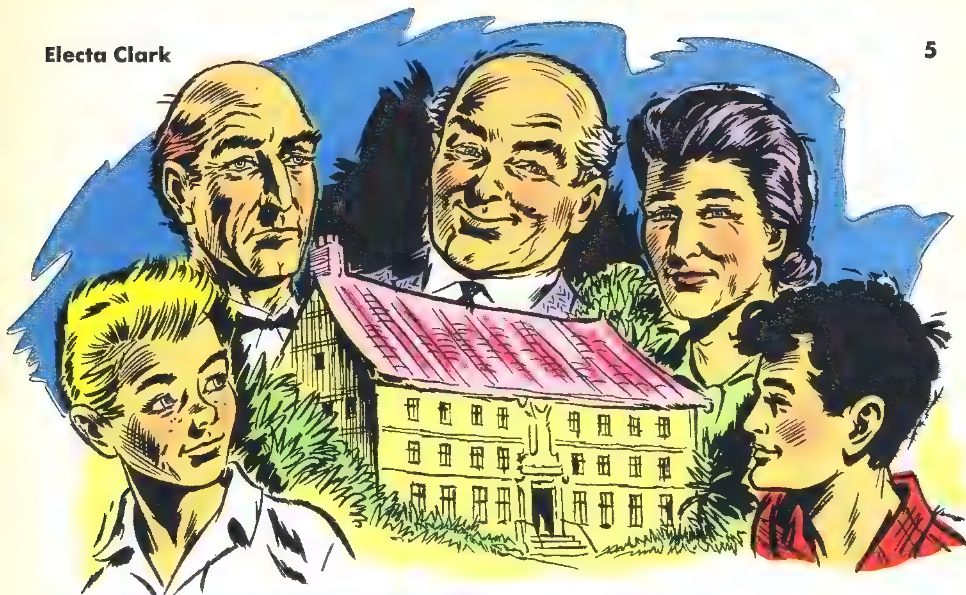
Horizontaal:

1 Land
10 Lokmiddel
11 Soort riet
12 Smal stuk hout
14 Bijwoord
16 Lidwoord
17 Voorzetsel
19 Dier
23 Dichterbij
26 Zoogdier
27 Zintuig (mv.)
29 Engelse titel
31 Besluit
34 Streek in Noord-Europa
35 Europeaan

Verticaal:

1 Vaderlands
2 Onder andere (afk.)
3 Europese hoofdstad
4 Slede
5 Beu
6 En (Frans)
7 Knaagdier
8 Voorzetsel
9 Bloeiwijze
13 Meisjesnaam
14 Lof
15 Uitroep
16 Muzieknoot
18 Familielid
20 Vogel
21 Voorzetsel
22 Potsenmaker
24 Plaats
25 Zoogdier
28 Kloosterzuster
29 Soort geluid
30 Iets
32 Gode zij lof (afk.)
33 Voorzetsel

De wonderlijke avonturen van Casey McKee

Met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Casey McKee komt in de zomervakantie logeren bij zijn oom, meneer Bouncer. In de tuin van oom Bounce vindt hij in een vogelbad een brief, die aan hem gericht is. Later wordt hij hartelijk verwelkomd door zijn oom en door mevrouw Twigley, de huishoudster. Oom Bounce vertelt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn huis gebeuren. Een kist met souvenirs uit Afghanistan is verdwenen en het hek van de hoofdingang gaat uit zichzelf open. Later vindt Casey de kist terug. De volgende dag neemt hij een kijkje in de kamer van de butler en wordt door deze op zolder opgesloten.*

Hij ging alle ramen weer eens langs. ,,Tjonge, je kunt vanaf deze tweede verdieping een heel eind zien," verwonderde hij zich. ,,Ik wou dat ik ooms verrekijker bij me had. Hee, wie zou hiernaast wonen? Dat huis was vorig jaar niet bewoond."

Casey kon door het raam een stukje van de tuin zien. Van het huis zag hij niet veel, maar hij kon drie mensen op het grasveld onderscheiden. Hun vreemde kleding trok zijn aandacht.

,,Wat hebben ze toch op hun hoofd?" vroeg hij zich af. ,,Het lijkt wel of ze allemaal hun haar hebben gewassen en hun hoofd daarna in een badhanddoek gewikkeld hebben, zoals moeder dat soms doet. Maar waarom zijn ze allemaal in het wit gekleed? Ze zien er uit als meisjes, maar het zijn toch echt wel mannen. Meisjes lopen niet op die manier. Draagt die ene daar een dienblad? Ja, een groot blad en ik geloof dat er eten op staat. O, jongen, ik wou dat ik wist wat er precies op stond! Wat doet die andere man? Hij heeft een kruik in zijn handen. Allebei bedienen ze die derde man. Gossie, wat zou ik graag die derde man willen zijn!"

Casey keek en stond zich te verbazen. Die groep kleine, witgeklede figuurtjes kon hij alleen maar door dit raam zien. Casey wist dat hij door de ramen op de eerste verdieping deze mensen niet zou kunnen zien. Daarbeneden zou de strook bos die tussen het huis van oom Bounce en het grasveld van de buren lag, het uitzicht benemen.

,,Als ik nou dit raam stuk sloeg en mezelf schor schreeuwde, dan zouden ze me nog niet horen, want het is zo ver weg," zei Casey spijtig. Toen kwam er een prachtig plan in hem op. Zo prachtig, dat hij van het raam wegrende, de trap af naar de deur die Baars achter hem op slot gedaan had. Hij knielde en gluurde door het sleutelgat.

,,Fijn! Baars heeft de sleutel in het slot laten zitten," jubelde Casey.

Hij sprong op en rende weg om een tijdschrift te zoeken. Hij scheurde er het stijve kaft af en schoof dat onder de deur, zodat er net een randje van het papier aan zijn kant van de deur bleef en het grootste stuk in de hal lag.

,,Een haarspeld," mompelde hij. ,,Een spijker. Iets kleins. Eens even zien. . . ja, ik zag een potlood op de grond, vlak bij een stoel." Hij scharrelde over de zoldervloer totdat hij het potlood vond, dat hij zich herinnerde gezien te hebben. En weer rende hij terug naar de gesloten deur. Hij knielde weer neer en ging heel voorzichtig te werk. Door het sleutelgat duwde hij zachtjes tegen de sleutel aan. Hij werkte hem steeds verder het slot uit. En eindelijk hoorde hij de sleutel met een metaalachtig gekletter uit de deur vallen. ,,Oei! Als hij nou eens naast het kaft terecht is gekomen!" kreunde Casey. Hij legde zijn hoofd op de grond en keek onder de brede kier door. Nee, het geluk was met hem, de sleutel lag nog net op het randje van het papier. Heel voorzichtig trok Casey het papier onder de deur door naar zich toe. De sleutel wiebelde een beetje alsof hij van het randje van het kaft wilde afglijden. Maar hij blééf erop liggen! Een ogenblik later had Casey de sleutel te pakken!

Hij trok ook het omslag van het tijdschrift naar zich toe en gooide dat van zich af.

Toen hij probeerde de sleutel in het slot te duwen kreeg hij een beter idee. Hij rende de zolder over en de trap aan de voorkant af. Als het lot hem gunstig was, dan paste de sleutel ook op die deur en dan kon hij naar zijn kamer ontsnappen zonder de kans te lopen Baars op de bediendentrap te ontmoeten.

En het lot was hem gunstig. Die ene sleutel paste op beide zolderdeuren. In minder dan geen tijd was Casey uit zijn gevangenis ontsnapt en zat hij in zijn eigen kamer met de deur dicht. Hij keek even in de spiegel en stond toen stokstijf naar zijn eigen spiegelbeeld te kijken. Er was nauwelijks één plekje van zijn gewone huidkleur te zien. Hij zat eenvoudig onder het stof en de spinnewebben en zijn overhemd was waarschijnlijk volkomen geruïneerd. Plotseling gilde Casey van het lachen. Zijn witte tanden blonken door al dat vuil heen en hij zag er uit als een zwartgemaakte komiek. ,,O, wat zou mevrouw Twigley zeggen als ze me zo zou zien!" schaterde hij.

Haastig nam hij maar een douche en trok schone kleren aan voordat hij naar de keuken rende om te smeken om wat eten.

VIJFDE HOOFDSTUK

Ben Beckstein

Casey at aan de tafel bij het keukenraam de maaltijd die mevrouw Twigley voor hem had klaargemaakt. Hij had druiven, boterhammen met pindakaas, een stuk boerenkaas, een hardgekookt ei, twee glazen melk, een dikke plak kruidkoek en hij eindigde met een rauwe wortel. Terwijl hij dit menu zat te verwerken, waren zijn ogen op Alice, de kokkin, gericht, die ritmisch een groot stuk deeg stond te rollen. Maar zijn gedachten waren bij de zolder.

Ik ga ooms verrekijker lenen, dacht hij, en dan ga ik terug om nog eens een kijkje door dat raam te nemen. Natuurlijk is er geen echt mysterie rondom die drie in het wit geklede mensen. Maar toch, als er zoveel rare dingen gebeuren, dan moet een goed detective geen enkel detail overslaan en vooral niet als het bij de buren is

Nadenkend stopte hij drie chocoladekoekjes in zijn zak en ging naar de bibliotheek. Daar vond hij zijn ooms verrekijker in de bureaulade waar hij altijd lag. Hij rende de trap aan de voorkant op tot de zolderdeur, die hij niet op slot had gedaan. Hij stond al gauw aan het hoekraam, het enige raam in huis dat uitzicht gaf op het terras bij de buren.

Hij bracht de verrekijker bij zijn ogen en stelde hem in. Nu zag hij al die dingen die zo ver weg leken, plotsklaps heel duidelijk worden. ,,Tjonge, wat is een verrekijker toch prachtig," riep hij uit. ,,Ik kan zelfs de kussens in de stoelen zien en dat blad met de borden en de kruik. Maar geen mensen. Het theekransje is voorbij."

Casey was teleurgesteld. Maar nu hij toch hier was, onderzocht hij het uitzicht van alle ramen. Hij hield zichzelf een hele tijd bezig. Hij keek naar de tuinman die de grasmaaimachine eindeloos heen en weer rolde, en hij keek naar het gehuppel van een konijn tussen de bloembedden, en hij zag een postauto buiten het hek van oom Bounce stoppen en toen weer verder rijden.

Een ogenblik later had Casey de sleutel te pakken.

„Ik vraag me af," zei Casey, „of het hek weer van het slot is." Omdat het grasveld wat glooiend was, kon je het niet van de lager gelegen ramen zien, maar van de zolder had je een uitstekend uitzicht op het hek. Dank zij het goede huishouden van mevrouw Twigley waren de ruiten bijna net zo schoon als die beneden en verdoezelden ze zijn uitzicht nauwelijks.

„Hee," mompelde Casey, „wie komt daar naar binnen? Een of andere jongen. Ja, hoor, het hek is niet op slot, want hij duwde het zo maar open en nou sluipt hij rond. Hij zal net zo oud zijn als ik — hij schijnt alles eens goed op te nemen."

Ondanks zichzelf dook Casey weg. De jongen had naar het huis gekeken en door de verrekijker leek het net of hij recht in Caseys gezicht keek.

„Doe niet zo idioot," adviseerde Casey zichzelf en hij was blij dat Baars niet kon zien hoe hij bloosde. „Natuurlijk kan die knul mij niet zien. . . Ik geloof dat hij zich nu achter die boom verbergt. Hij zal de maaimachine horen en hij denkt dat hij door de tuinman ontdekt zal worden. Hij kijkt overal rond. Ik ga naar beneden om eens uit te zoeken wat zijn bedoeling is vóór hij er vandoor gaat!"

Casey denderde de zoldertrap af en toen de brede trap naar de benedenverdieping. Hij botste bijna tegen Genevieve op, of misschien was het Loretta wel, die door de grote hal liep met een vuile doek en een bus koperpoets in haar hand. Genevieve of Loretta krijste als een verschrikte hen en sprong opzij.

„Neem me niet kwalijk, hoor," riep Casey over zijn schouder, rukte de zware voordeur open en sprong met drie treden tegelijk de trap af. Hij rende langs de oprijlaan naar het hek.

„Ik wou dat het hek niet zo ver van het huis af lag," hijgde hij. Toen hij merkte dat zijn voetstappen op het grind duidelijk hoorbaar waren, ging hij op het gras lopen, zodat het bijna niet te horen was.

„Hela!" schreeuwde hij. „Wacht eens!"

De jonge indringer was nu een meter of tien binnen het hek. Hij schrok toen Casey schreeuwde en maakte een beweging alsof hij naar het hek wilde vluchten. Toen veranderde hij van gedachten en draaide zich naar de rennende jongen en wachtte af.

„Hallo," hijgde Casey toen hij bij de jongen stilhield.

„Hallo," antwoordde de ander.

Casey wachtte op een soort uitleg van zijn aanwezigheid, maar er kwam niets. De jongens keken elkaar met openlijke nieuwsgierigheid aan. Ze waren precies gelijk gekleed: gymschoenen, blauwe spijkerbroek, overhemd met korte mouwen. Maar de spijkerbroek van de andere jongen was meer versleten en zijn overhemd was, in plaats van wit en tamelijk nieuw, geruit en erg verschoten. Hij zag er uit als een jongen om rekening mee te houden. Hij had bredere schouders dan Casey en hij stond wijdbeens met zijn armen naar voren. Hij stond gespannen en klaar om aan te vallen. Casey daarentegen stond te balanceren op zijn voeten, klaar voor een snelle sprong opzij.

Plotseling grinnikte Casey. Hij mocht het gezicht van die jongen wel. De ander glimlachte heel voorzichtig terug alsof hij maar weinig glimlachjes weg te geven had.

„Wat wil jij hier?" vroeg Casey. „Zoek je iemand?"

De ander dacht een ogenblik na. „Nee," zei hij toen. „Niemand in het bijzonder. Ik kijk zo maar."

Hij had een langzame, spottende manier van praten, die in overeenstemming was met zijn harde gezicht. Casey merkte jaloers dat de ander de baard al in de keel had, zodat hij met een ruwe lage stem praatte, net een mannenstem. De stem van Casey leek akelig veel op een sopraan.

„Nou. . . waar kijk je dan naar?" drong Casey aan.

De jongen keek nadenkend naar de grond. Hij scheen in tweestrijd te staan. Maar in plaats van Caseys nieuwsgierigheid te bevredigen stelde hij zelf een vraag.

Hij zag er uit als een jongen om rekening mee te houden.

„Woon jij hier?" vroeg hij en bewoog zijn hoofd nogal minachtend in de richting van het huis.

„Nee, ja," antwoordde Casey. „Ik logeer hier. Het huis is van mijn oom."

„J. L. Bouncer? Is dat je oom?"

„Ja."

„Heet jij ook Bouncer?"

„Nee. Casey McKee. En jij?"

De jongen aarzelde alsof hij moeilijk afstand van zijn naam kon doen. Toen zei hij: „Ik heet Ben Beckstein. Mijn vader handelt in oudroest. We rijden met een vrachtauto rond. Soms belt die dame in jullie huis om wat oude spullen die in de weg staan aan ons te verkopen. Is dat je tante?"

„Nee, ze is de huishoudster. Mevrouw Twigley. Dus je bent hier al eens eerder geweest? Met je vader?"

Ben knikte. Hij keek Casey eens goed aan alsof hij probeerde een besluit ergens over te nemen. Casey keek op zijn beurt aandachtig naar Ben en probeerde de gedachten te lezen in die voorzichtige, intelligente, bruine ogen.

Die knul weet iets. Hij is hier gekomen om een heel bepaalde reden, dacht Casey.

Hardop zei hij: „Kom mee naar huis. Ze zijn een cake aan het bakken en de kokkin zei, dat ze van de rest van het deeg wat cakejes voor mij zou bakken."

„Goed," zei Ben.

„Wacht even. Ik heb de postbode hier een paar minuten geleden gezien. Ik zal de brieven mee naar huis nemen."

Ben wachtte terwijl Casey naar de brievenbus buiten het hek liep. Hij vond een stuk of tien brieven en keek de stapel vlug door of er eentje voor hem bij was. Maar ze waren allemaal voor mevrouw Twigley en zijn oom en hij stopte ze daarom in zijn achterzak en vergat ze verder.

De jongens slenterden naast elkaar naar het grote huis. Onder het lopen praatten ze wat over school en zwemmen en over de manier waarop ze tijdens de grote vakantie geld hadden verdiend. Casey mocht deze jongen wel. Er was iets aantrekkelijks in Bens pientere gezicht. Casey was onder de indruk van die volwassen, positieve manier van praten en van die slungelachtige manier waarop hij zijn gespierde lichaam bewoog. Ben zou in jaren wel niet ouder zijn dan Casey, maar hij leek veel en veel ouder.

„Als je hier logeert, ken je natuurlijk weinig mensen in de omgeving, hè?" informeerde Ben langs zijn neus.

„Nee, eigenlijk niet. Waarom?"

„Ken jij toevallig een man, nogal lang, met dik zwart krullend haar en een klein litteken in de vorm van een halvemaan boven zijn linkeroog?"

„Nee, dat klinkt niet alsof ik die ken. Waarom?"

„Nou, ik vroeg me het alleen maar af. Ik heb die man een paar dagen geleden gezien. Hij zei dat hij White heette."

Casey keek Ben pienter aan. „Maar je gelooft niet dat dat zijn echte naam is?" informeerde hij.

Ben haalde zijn schouders op. „Kan best. Hoe moet ik dat weten? Hij scheen dit huis te kennen," legde hij wat terughoudend uit.

De jongens waren nu bij de keukendeur gekomen. Alice had inderdaad een schaal vol met knappende, dunne, met boter, suiker en kaneel gebakken koekjes klaarstaan voor Casey. Ze was hem al aan het vertroetelen, omdat hij haar kookkunst zo waardeerde.

„Gossie, bedankt, Alice," zei Casey. „Ze zien er reuzelekker uit. Zal ik die hele schaal maar mee naar buiten nemen? Dan kan ik ook geen kruimels op je keukenvloer laten vallen."

„Een goed idee," zei Alice hartelijk. „Ik zie dat je een speelkameraadje bij je hebt, dan kun je beter ook nog deze bollen meenemen. Ach, ach, wat kunnen jongens toch eten."

Casey nam de bollen gretig aan. Maar hij moest inwendig lachen, want hij zag een blik van verachting over Bens harde gezicht glijden omdat ze hem een „speelkameraadje" had genoemd.

Casey en Ben slenterden verder en praatten alsof ze al jaren vrienden waren.

„Wat is dat daar?" vroeg Ben. Hij wees naar een menigte dichte heggen die zo waren geschoren, dat ze op muren leken.

„Dat? O, dat is een doolhof," zei Casey. „Wil je dat zien?"

„Tuurlijk, maar wat is een doolhof?" vroeg Ben.

„Ach, dat weet je wel. Een heleboel struiken die als een puzzel aangelegd zijn. En als ze dan groter geworden zijn, nou — dan is het een puzzel. Je kunt er tussendoor lopen, je vindt overal paden en je neemt dan eens dit pad en dan het andere en dan ben je al heel gauw verdwaald. Dan kun je alleen maar doodlopende paadjes vinden en je zoekt je wild naar de uitgang, totdat je er toevallig uitkomt."

„Doe niet zo gek! Ik heb nog nooit van zo iets idioots gehoord," zei Ben.

„Kom er maar in," nodigde Casey uit.

Ze waren nu bij de doolhof gekomen en Casey liep erin door een opening in de hegmuur.

Maar Ben hield bij de ingang stil en zei heel beslist: „Mij niet gezien. Ik hou niet van die puzzels. En ik wil ook niet verdwalen."

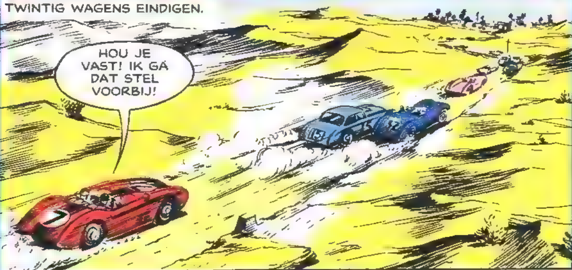
Wordt vervolgd

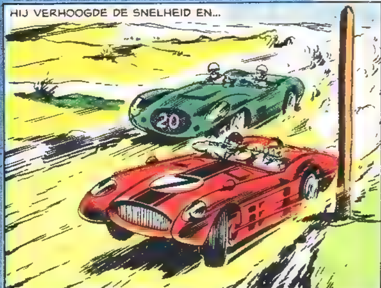

Ben hield bij de ingang stil en zei beslist: „Mij niet gezien, ik hou niet van die puzzels."

Ted en Tom
en de monsterrace

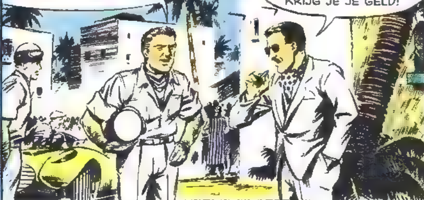
TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. TIJDENS DE TWEEDE ETAPPE DOOR NOORD-AFRIKA PROBEERDE HUN RIVAAL BURT MALDON HEN UIT TE SCHAKELEN, MAAR HIJ HAD WEINIG SUCCES...

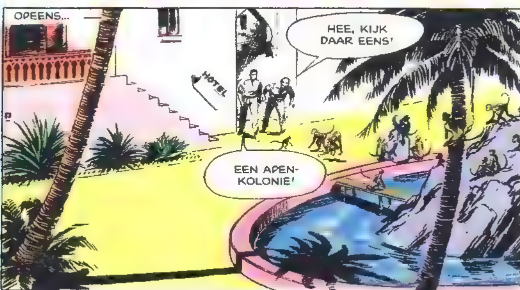

TED EN TOM REDEN NAAR EEN GARAGE.
JE HEBT PRACHTIG WERK GELEVERD, TED!
DANK JE! IN DE VOLGENDE ETAPPEN MOETEN WE EXTRA ONS BEST DOEN, ANDERS ZIJN ONZE KANSEN VERKEKEN!
LUBRI

MECANICIENS KWAMEN NAAR DE WAGEN TOE.
WE NEMEN HEM VAN JE OVER, RAWLEY. GA MAAR EENS LEKKER UITRUSTEN!
DAT ZAL IK ZEKER DOEN!

TED STAPTE UIT EN NAM DE SCHROEVEDRAAIER MEE.
IK BEN ER ZEKER VAN DAT MALDON DIT DING BIJ ONS ACHTER HET KOMPAS HEEFT GESTOPT! ALS IK HET MAAR BEWIJZEN KON...
GOOR
LUBRI

MAAR AAN DE SCHROEVEDRAAIER WAS NIETS BIJZONDERS TE ZIEN.

WE ZULLEN NOOIT IETS KUNNEN BEWIJZEN, TED!
DAT WEET IK NOG NIET! WE MÓETEN MALDON EEN KEER KUNNEN BETRAPPEN!

OPEENS...
HEE, KIJK DAAR EENS!
HOTEL
EEN APEN-KOLONIE!

VERSCHRIKT RENDEN DE DIEREN WEG.
ZE ZIJN BANG VOOR ONS!
JA, MAAR VOOR DIE OUDE ARABIER ZIJN ZE NIET BANG!

DE ARABIER HOORDE DEZE WOORDEN.
ALS U WILT DÁT DE APEN NAAR U TOE KOMEN, DAN MOET U DIT VAN MIJ KOPEN, HEREN!
GOED, IK KOOP HET!

VERBAASD VROEG TOM:
WAT WIL JE IN VREDESNAAM MET DAT SPUL?
IK HEB EEN IDEE! MISSCHIEN KUNNEN WE MET DEZE ZALF EEN BEWIJS VAN MALDONS SCHULD IN HANDEN KRIJGEN!

Een thuis voor Sijmen

Vervolg van blz. 11.

Even later holde Sara door de warme zomernacht naar het huis van juffrouw Caunt. Toen ze vlak bij het brandende huis gekomen was, zag ze twee mannen. Het waren meneer Bradon en Sijmen. . .

Meneer Bradon riep: „Wees toch verstandig, man. Ik ben een stuk jonger dan jij. Laat mij naar binnen gaan."

Voor Sara bij hem was, had hij zijn zakdoek voor de mond geknoopt en ging het huis binnen.

Sara rende naar Sijmen en zei: „Waarom heeft meneer Bradon de brandweer niet gebeld? Ik heb net proberen te bellen, maar. . ."

„Meneer Bradon heeft gebeld, maar de brandweer was net uitgerukt naar een brand in Wilkestone. Toen heeft hij de brandweer van Camdon gebeld en die is op komst, maar het zal nog wel even duren voor ze hier zijn. Meneer Bradon wil nu proberen om juffrouw Caunt uit het huis te halen. Ze moet nog binnen zijn."

Zwijgend staarden Sara en Sijmen naar het brandende huis. Het vuur was waarschijnlijk ontstaan op de bovenverdieping, want door de ramen van de kamers zagen ze grote vlammen en ook het dak was al gedeeltelijk in een vuurzee herschapen. Uit de openstaande voordeur kwamen dikke rookwolken naar buiten.

„Waar blijft Bradon nou?" mompelde Sijmen. Twee minuten gingen voorbij. Toen zei hij: „Ik ga naar binnen."

Voor Sara iets kon zeggen, was de oude man in de met rook gevulde gang verdwenen. Sara rende naar de waterput, scheurde een stuk van haar pyjamajas af en drenkte dat in het water. Daarna bond ze het voor haar neus en mond en volgde Sijmen naar binnen.

Ze trof hem aan, terwijl hij bezig was het zware lichaam van meneer Bradon, die bewusteloos was, naar buiten te slepen. Vlug pakte Sara meneer Bradon bij de voeten en samen met Sijmen droeg ze hem naar buiten.

„Probeer hem weer bij zijn positieven te brengen," zei Sijmen en liep terug naar het huis.

Meneer Bradon kwam korte tijd later bij. Sara sleepte hem naar een boom en zette hem met zijn rug ertegen. Zodra ze zag dat hij wat op verhaal kwam, rende ze weer in de richting van het huis. Dikke rookwolken sloegen haar in het gezicht, overal weerklonk gekraak en geknetter en langs de treden en de leuning van de trap lekten kleine vlammetjes.

Even later zag ze de gestalte van Sijmen uit de rook opdoemen. Hij had juffrouw Caunt in zijn armen. Met rustige passen kwam hij de trap af.

Op het ogenblik dat hij van de laatste trede op de grond stapte, stortte de trap met een geweldig gekraak in. Een regen van vonken spatte achter hen op en brullend vielen de vlammen op de benedenverdieping aan.

Achter Sijmen liep Sara naar de buitendeur. Haar ogen traanden van de rook en ze was blij toen ze eindelijk de frisse nachtlucht weer kon inademen. Op het ogenblik dat Sijmen en zij naar buiten kwamen, reed de brandweer van Camdon het erf op. De brandweerlieden sprongen van de auto en begonnen met het blussingswerk, maar het vuur had al zo ver om zich heen gegrepen, dat er weinig te redden viel.

Juffrouw Caunt, die evenals meneer Bradon door de rook bewusteloos geraakt was, kwam al gauw weer bij. Even later stonden ze met zijn vieren toe te kijken naar het hopeloze werk van de brandweer. Op zeker ogenblik stak meneer Bradon zijn hand uit naar Sijmen en zei: „Sijmen, je bent een prachtkerel."

Sijmen lachte een beetje verlegen. „Dank u, meneer. Ik ben blij dat ik u beiden heb kunnen redden. Het is maar goed, dat dit niet een week later is gebeurd, want dan was ik er niet meer geweest. Ik ga de volgende week maandag naar het tehuis."

„Niks tehuis," riep meneer Bradon uit. „Man, je bent nog in de kracht van je leven. Wat moet jij in vredesnaam in een tehuis? Je blijft in je huis wonen zolang je dat zelf wilt en daarmee uit." Toen keek hij in de richting van juffrouw Caunt en bromde iets van „mensen die zich met andermans zaken bemoeien".

Sijmen knipperde met zijn oogleden en Sara wist dat de tranen, die over zijn wangen liepen, niet alleen een gevolg waren van de rook.

Toen wendde Sijmen zich tot haar. Hij schudde haar hand en zei: „Wie had ooit kunnen denken, dat er een huis zou moeten afbranden om te maken dat ik mijn huis mag blijven bewonen."

Speur mee met Dick Drent!

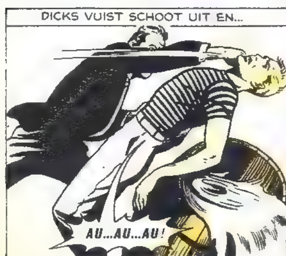

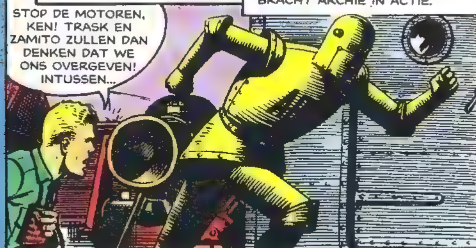

De man van staal

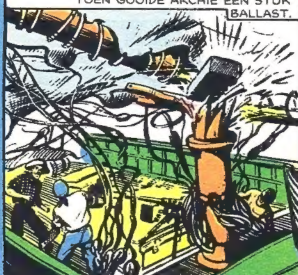

HET VOLGENDE OGENBLIK...
CARAMBA!
GOED ZO! BOVEN OP HUN MACHINE-GEWEER!

ARCHIE BLEEF GOOIEN EN...
IK ZIE GEEN HAND VOOR OGEN!
ZET DE MOTOREN WEER AAN, KEN!

TOEN GOOIDE ARCHIE EEN STUK BALLAST.

TED SCHREEUWDE BEVELEN.
WE HEBBEN GEEN MUNITIE MEER! ARCHIE, PAK DE AF-GEBROKEN MAST!

ARCHIE GREEP DE MAST BEET EN TOEN...
KIJK UIT! ZE WILLEN ONS RAMMEN!

EEN GEKRAAK WEERKLONK..
ASJEBLIEFT, ZAMITO, DAAR KUN JE HET VOORLOPIG MEE DOEN!

TRASK EN ZAMITO KOOKTEN VAN WOEDE.
DE SCHURKEN! HET ZAL DAGEN KOSTEN VOOR WE ALLES GEREPA-REERD HEBBEN! MAAR KRIJGEN ZAL IK ZE!
WE ZULLEN ONS WREKEN!

VIA ARCHIES LUIDSPREKER ZEI TED:
TOT ZIENS, ZAMITO, EN SUCCES OP JE SPEURTOCHT NAAR HET WRAK!

DE VRIENDEN VERVOLGDEN HUN REIS; ARCHIE REPAREERDE INTUSSEN DE MAST.

OP ZEKERE MORGEN RIEP TED UIT:
GINDS IS DE PLAATS WAAR HET GALJOEN IS GEZON-KEN! WE ZIJN ER!

Uitslag prijspuzzel nr. 22

De oplossing van de puzzel luidt:

S	L	A	N	G
T	E	K	E	N
O	N	D	E	R
P	O	T	E	R
B	R	I	E	S
O	M	V	E	R
R	E	G	E	N
D	O	O	R	N

De eerste letters, van boven naar beneden gelezen, vormen het woord

STOPBORD.

Hier zijn de prijswinnaars

De hoofdprijs, een paar rolschaatsen, is gewonnen door:

RUDI HOFMAN,

Heuveloordstraat 15, Baarn.

Tweede prijs, tafeltennisspel:

Marijke Narold, Noord-Hollandstraat 62, Amsterdam-Buitenveldert; H. van Laar, Goereesestraat 39-a, Rotterdam-21; Greetje Bruinenberg, Molenhoek 5, Meppel; Meggie Simons, Brugstraat 19, Raalte; Lex de Kleine, Krabbenbosweg 80, Hengelo; Sieds Visser, Skilwijk 33, Bolsward; L. van Huissteden, Werner Helmichstraat 2 bis-a, Utrecht; Guus Rohs, Genhoes 17, Oud-Valkenburg; Willy Maas, Willem Bayerstraat 58, Roermond; Mary van der Peet, Stationsweg 82, Heiloo; Bert Kroon, Schaperstraat 15, Sliedrecht; Erik Verdonckt, Dorp 47, Kwaremont, Oost-Vlaanderen, België.

Derde prijs, vierkleurenpotlood:

H. van de Wal, Verbindingsweg 19, Scheemda; Frans Nieborg, de Schaapherderstraat 38-2, Amsterdam-W. 2; B. Hovens, Holleweg 48, Heerlen; Ruud Holleman, Meidoornplein 37, Haarlem; Netty Eekhof, Prins Bernhardlaan 41, Maartensdijk (U.); Elsje Dijkhuizen, Falckstraat 18, Den Haag; Jan Comijs, Zaalboslaan 12, Velp; H. van de Brink, Oude Biltdijk 656, St. Jacobi-Parochie (Fr.); Albert Bos, Noorderdiep 16, Valthermond (Dr.); Henk Meyer, Geerdinksweg 41, Hengelo; Andries Liliane, Gentstraat 81, Tielrode, België; Emmie Soepboer, Nieuwe Streek 15, Schiermonnikoog.

Vierde prijs, boek:

Tilly de Witte, Steensedijk 29, Hulst; F. Beukens, Utrechtlaan 10, Heemstede; Gerda Beerens, Foniëlsweg 11, Munstergeleen; Inés-Maria Segboer, Fonda Pepe, San Fernando, Formentera (Baleares), España; Bram Burgers, Noordweg 116, Middelburg; Ellie van Dijk, Duikerstraat 16 a., Groningen; Ria de Groot, Rosenobelstraat 6, Gorinchem; Ton Pennings, Handelseweg 14, Gemert; Wim de Gouw, Mommersteeg 54, Haarsteeg; Ineke Hermans, Van Leeuwenhoekstraat 33, Enschede; Hans van de Laarschot, Willem Prinzenstraat 52, Helmond; Ebel Jakoe de Jong, Ippiusstraat 21, Appingedam; Astrid Schrama, Rijndijk 42, Voorschoten; Marten Martens, Achter de Hoven 229, Leeuwarden; Jan Thalens, Barreveldstraat 29, Wildervank; I. Oostlander, 't Zand 3, Boxmeer; Yvo Penné, Dietselaan 47, Schaffen (bij Diest); Jh. J. P. Vets, Blancefloerlaan 16/5-4, Antwerpen-1-(L-O), België; Arie v. d. Steldt, Laag Dalem 32, Dalem (bij Gorkum); Sjannie Vollebregt, Marconistraat 55 b, Schiedam; Jan Verton, Kreekpad 3, Rockanje (Z.-H.); Ernst Pietersen, Josephus Jittastraat 33, Amsterdam-W. 2; Gerardje Janssen, Duivenstraat 31, Oss; Steven Ruesink, Walseweg 5, Gendringen (Gld.); Dinie van de Pol, Hobbemastraat 18 bis, Utrecht.

ZIEKENLIJSTJE

Gerard v. d. Net (11), Kamillestraat 9, Rotterdam-12, is al jaren ziek. Hij zou erg graag wat post ontvangen en is dol op postzegels.

Karel en Frans Jochems, Achtmaalsebaan 29, Schijf (N.-Br.), zijn beiden ook al heel lang ziek. Wie stuurt hun een kaart of een brief?

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	L		S		A		W		B	
V	A	L	K		S	N	E	E	U	W
	W		I		T		G		U	
U	I	L		M	E	I		A	R	M
	N		R		R		P			
P	E	L	U	W		H	A	A	S	T
			W		B		D		O	
E	L	K		W	E	L		A	M	P
	A		W		L		S		B	
G	A	R	A	G	E		P	O	E	L
	N		K		G		A		R	

Verborgen zoogdieren

1 HINDE (toch in de)
2 ELAND (heel ander)
3 PANTER (Japan terecht)
4 TIJGER (partij geruite)

Raadsels

1 Val + lei = vallei
2 Kom + kommer = komkommer
3 Bal + lade = ballade

Puzzelsom

Bliek — e + stem — t + kaf — k + klei — k + deur — u = bliksemafleider
Pan — n + ram — m + radijs — ra + vol — l + geld — d = paradijsvogel

VERWISSELPUZZEL

1. O N M I N
2. S T O M P
3. L O V E R
4. S C H I L
5. K R U I N
6. K R E N T
7. K O P E N

Van deze zeven woorden moet je andere woorden maken door in elk woord één letter te veranderen. Welke letter dat is moet je zelf uitzoeken. De letters blijven in dezelfde volgorde staan. Bijvoorbeeld: KAPER. Gevraagd wordt om er een metaal van te maken. Je verandert dan de A in een O en je hebt KOPER. Op deze manier „behandel" je alle woorden. De gevonden nieuwe letters vormen van boven naar beneden gelezen een woord dat iets aanduidt, dat je zelf makkelijk kunt maken, maar dat na korte tijd in het niet verdwijnt.

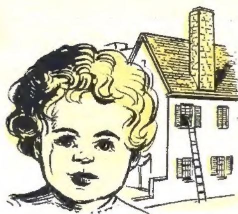
De gevraagde woorden zijn:

1. Nonsens, wartaal.
2. Straatgedeelte voor voetgangers.
3. Inwendig orgaan.
4. Vaartuig.
5. Kleur.
6. Schreeuw.
7. Brandstof.

Dagboek *van de geschiedenis*

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

1

1 maart 1932. Op deze dag wordt Charles, de baby van de oceaanvlieger Lindbergh, door de kidnapper Bruno Hauptmann ontvoerd. Toen Hauptmann met het kind op zijn arm uit het raam op een zelfgemaakte ladder stapte, brak deze. Bij de val werd de baby gedood. De ontvoerder begroef het kind en schreef een brief aan de ouders, waarin hij een losprijs eiste van 50.000 dollar. Als bewijs stuurde hij het hansopje van de baby. Lindbergh betaalde, maar Charles kwam niet terug. Op 19 september 1934 werd Hauptmann gepakt en na een lang proces ter dood veroordeeld. Hij stierf op 3 april 1936 op de elektrische stoel.

1 maart 1960. De Marokkaanse havenstad Agadir wordt door zware aardbevingen, vloedgolven en branden volledig verwoest. Meer dan 15.000 mensen vinden de dood.

1 maart 1815. Napoleon landt op Franse bodem na zijn ontvluchting van het eiland Elba. Hij vormde een nieuw leger, maar werd bij Waterloo opnieuw verslagen.

2 maart 1963. De bekende Nederlandse schrijver Godfried Bomans wordt vijftig jaar.

1 maart 1954. Amerika laat boven de Stille Oceaan zijn eerste waterstofbom ontploffen. Zijn vernietigingskracht is haast onbegrensd.

2 maart 1958. Dr. Vivian Fuchs en zijn mannen komen in Scott Basis aan na als eersten over land de zuidpool te zijn overgestoken.

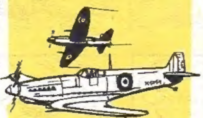
3 maart 1590. Verborgen onder een lading turf varen een aantal Hollandse soldaten het door de Spanjaarden bezette Breda binnen. 's Nachts openen ze de poorten, waardoor een leger onder leiding van Maurits de stad kan veroveren.

4 maart 1960. In de haven van Havanna vliegt het Franse munitieschip La Coubre in de lucht. 75 mensen verliezen het leven.

5 maart 1936. Kapitein J. Summers maakt de eerste vlucht met de Spitfire, het vliegtuig dat in 1940 Engeland zal redden.

2 maart 1962. Sjoukje Dijkstra wordt voor de derde maal Europees kampioene kunstrijden.

5 maart 1953. Jozef Stalin sterft in het Kremlin in Moskou. Tienduizenden mensen, die het met zijn bewind niet eens waren, zijn gevangen genomen, gedeporteerd of gedood.

6 maart 1961. Koningin Juliana viert haar twaalf-en-een-halfjarig regeringsjubileum.

6 maart 1475. Michelangelo wordt geboren. Een beeldhouwwerk van hem (Piëta) heeft onlangs veel opschudding verwekt toen bekend werd dat het op de wereldtentoonstelling in New York (1964) zal worden tentoongesteld. Men is bang dat het tijdens de reis beschadigd zal worden.

7 maart 1274. Op die dag sterft de grote filosoof en theoloog Thomas van Aquino. Een bekend gezegde van hem is: „De neiging om in een ander het goede te zien getuigt van een goed hart."

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

WAT KIJKT U SOMBER, JONGEHEER SJORS? IS ER IETS?

EN OF ER IETS IS, OSCAR! MAAR DAAR KUN JIJ TOCH NIETS AAN VERHELPEN! HET IS VERSCHRIKKELIJK!

MIJN NIEUWE MOTORBOOT IS VANMORGEN, TOEN IK HEM OP DE VIJVER AAN HET PROBEREN WAS, ALS EEN BAKSTEEN GEZONKEN! ER ZAL WAT ZWAAIEN ALS OOM HARRY HET HOORT!

DIE MIDDAG

ERG AARDIG VAN JE, HENKIE, DAT JE ME WILT HELPEN ZOEKEN! STAP MAAR GAUW IN, DAN GAAN WE KIJKEN OF WE IETS KUNNEN VINDEN!

NOU JA, ALS WE JE BOOT NIET VINDEN, DAN HEBBEN WE TOCH EEN LEUK TOCHTJE OP DE VIJVER GEHAD!

EEN LEUK TOCHTJE, ZEI JE? WE MOGEN WEL VOORZICHTIG ZIJN, WANT DE VIJVER IS **ENORM DIEP!**

HET IS HIER VERBODEN TE ZWEMMEN EN ER SCHUILEN VEEL MEER GEVAREN IN DIT ONSCHULDIGE WATER DAN JE DENKT!

IN EEN OUD BOEK VAN OOM HARRY HEB IK GELEZEN DAT IN DEZE VIJVER VROEGER DE REUSACHTIGE WATERKALOSSEN HEBBEN GELEEFD! DAT WAREN REUSACHTIGE WATERDRAKEN, DIE VUUR SPUWDEN...

WE MOGEN WEL UITKIJKEN DAT ZO'N MONSTER ONS NIET TE PAKKEN KRIJGT EN MET HUID EN HAAR VERSLINDT!

??

ALS JE MAAR NIET DENKT DAT IK ME LAAT OPETEN! LATEN WE GAUW TERUGGAAN, HET IS MIJ HIER TE ENG!

!

S...SJORS... K...K...KIJK DAAR EENS... EEN REUSACHTIGE WATERKA...KA... KALEBAS...

?

IS DIT SOMS DE BOOT, DIE U ZOEKT, JONGEHEER SJORS?

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.